

Találkozás Barta Ildikó zenésszel

Több mint tíz éve ismerem Barta Ildikót. Napsütéses személyisége, lényének önzetlen áradása, rendíthetetlen adni vágyása időről időre bámulattal tölt el. Vele beszélgettem legújabb nemzetközi sikere után...

- Merre is jártál idén nyáron?

- Grazba, a nemzetközi kórusolimpiára kísértem a Miskolci Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola Leánykarát, amelynek karvezetője vagyok, immár tizenegy éve. Egykori debütálásom után volt szerencsénk kijutni Spanyolországba, ahol nemzetközi kórusversenyen első helyezést ért el a csapatunk, így aztán az idei megmérettetésre előválogató nélkül bejutottunk.

- És ismét arannyal tértetek haza...

- A kint létünknek nem ez volt az egyetlen ajándéka. El tudod képzelni, mekkora erő, ha húszezer ember együtt éneklő a We are the world című számot? Ennek a rendezvénynek ez az egyik legfőbb célkitűzése – összefogásra buzdítani a nemzeteket. Ez idén maximálisan sikerült. Katartikus élmény volt megélni, hogy a különböző népek kórusai mennyire izgulnak egymás sikeréért. Arról nem is szólva, hogy a negyven lány, a mi leánykarunk tagjai, micsoda élményekkel telítődtek. A mai napig hallom, hogy az iskola folyosóján lelkesednek az olimpia szépségéről itthon maradt társaiknak, tanítják nekik az ott elhangzott dalokat. Éppen ezért lenne szép lehetőség számukra, ha két év múlva sikerülne kijutni a kínai kórusolimpiára is. Ez természetesen az anyagiak függvénye, számításaim szerint közel 15 millió forintba lenne szüksége a csapatunknak, hogy ez megtörténhessen. És sajnos az idei részvétel nyomán is maradt feladat – össze kell gyűjtenünk még 300 ezer forintot ahhoz, hogy lezárhassuk a

2008-as utazás pénzügyeit.

- Azt azért jegyezzük meg, hogy mindenképpen figyelemre méltó volt már az utazások előtti összefogás is...

- Megható utólag is szembesülni azzal, hogy hány templomba hívtak meg bennünket azért, hogy „összeénekelhessük” az útiköltségre valót. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy Miskolc város lakosságának összefogásából, belénk vetett hitéből valósulhatott meg a nyári utazás. A Nemzeti Kulturális Alapnál is nyertünk pályázatot, de Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata is segítséget nyújtott számunkra. Abban bízom, hogy mindenki számára visszaigazolás az, hogy arannyal tértünk haza.

- Hogyan tovább?

- A lányok lelkesebbek, mint valaha – napi szinten fejlesztjük magunkat, sokat dolgozunk azért, hogy továbbra is szép eredményeket érhessünk el. Szívesen vállalunk fellépéseket, a Belvárosi Esték zenei sorozatán belül tavasszal lesz egy önálló műsorunk is. Persze a nagy cél Kína lenne, majd meglátjuk...

- A szólókarrieredről még nem meséltél...

- Korábban rendszeresen bemutatkoztam megzenésített versekkel a Lillafüred Alapítvány programjain, különféle kiállítás-megnyitókön, azonban az olimpiára való felkészülés nagyon sok energiát, időt elvett a személyes úttól, amit persze nem bánok. Nemcsak szakmailag kellett helytállnom, felkészítenem a lányokat a megmérettetésre, de időközben menedzserré is formálódtam, ami igencsak komoly kihívás volt számomra. A tanítás is fontos szelete az életemnek – a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola szolfézs-zeneelmélet-olasz nyelvtanáráként napi szinten kell helytállnom.

- De azért nyugtass meg, hogy a szerzeményeid nemcsak a fiókodnak szólnak...

- Gyerekkorom óta írok dalokat, és való igaz, hogy a közeljövőben szeretnék kiadni végre egy saját CD-t. Ennek munkálatait szüneteltetnem kellett, hiszen az olimpiára való készülés a mindennapos tanári feladatok mellett minden időmet elvette. Most, hogy felszabadultam, rájöttem, valójában átmeneti időszakban vagyok – meg kell erősödnöm az új témáimhoz. Korábbi dalaim megélt eseményekből táplálkoztak, azokat a mély érzelmeket fogalmaztam meg bennük, amelyek melankolikus, csalódott, boldogságra vágyó énekből fakadtak. Azonban én nem csak borongós vagyok, hanem vidám is, sőt, a természetes állapotom valójában ez – így végre az énekből azt akarom kibontani, ami hitet és reményt ad másoknak. Érzem, hogy a CD másik fele az életszeretetről mesél majd...

- A zenei elkötelezettség nem véletlen...

- Bizony nem! Édesapám, Barta Péter karvezetőként, nagybőgősként működött, hosszú évtizedekig zeneiskolában volt igazgató, és alapító tagja a Miskolci Szimfonikus Zenekarnak is. Édesanyám csellistaként dolgozott. És képzeld, összeszámoltam – a szüleimen, a testvéreimen és rajtam kívül a családban még nyolc hivatásos, tanult zenész van... Az unokatestvérem, Ember Péter például neves zeneszerző... Igazi olaszos temperamentumú család vagyunk, imádjuk a nagy, közös zenéléseket, hangos összejöveteleket... az életet!

- Ha már az olaszt említetted...

- Bolondulok a nyelvekért, és miután kamaszként beleszerettem Puccini operáiba, érteni akartam, miről szólnak – hát elkezdtem olaszul tanulni. Tavaly megszereztem a konferencia-tolmácsigazolványomat, azóta szívesen teszek eleget felkéréseknek – nemzetközi zenei fesztiválokön nagy örömmel veszek részt olasz-magyar tolmácsként, de a műszaki területeken is boldogulok, akár csak a hétköznapi témákban. Jó érzés elősegíteni mások zavartalan kommunikációját – ebből is látszik, erősen társasági lény vagyok.

- Mit tartasz igazi hivatásodnak?

- Érdekes kérdés ez, hiszen több területen mozgok, és mindegyik kedves a szívemnek... Ám ha mindnek a mélyére tekintek, mégiscsak egyértelműen adja magát a válasz: lelkesítenem kell az embereket, fel kell nyitnom a szemüket arra, hogy az életben rejlt lehetőségek csodálatosak. A kamasz korosztály különösen közel áll hozzám, és naponta szembesülök azzal, sajnós a szülőknek nincs idejük arra, hogy érdemben foglalkozzanak gyerekeikkel. Én nem csak tanítom őket, de feltöltöm a lelküket hittel, szeretettel, örömmel... igyekszem szárnyakat adni nekik. Fészek-meleget biztosítok, amelyben megpihenhet a törött szárnyú kismadár, majd ha megerősödik, továszállhat, örömet szórva a világban... Mert rá kellene döbenniük végre az embereknek arra, hogy élni mekkora ajándék...

Szabó Virág